

geloof ik met
at ik ook wor-
ik ooit zal ar-
gaan. Van den
elfde. Van het
werkster, kort-
ditie heeft de
d.w.z. tot den
zij voor en
e trouw in de
(de heiligma-

ingaleider, een
voeten treedt,
s leden van de
en, waarin de
g, geen kerke-
n worden ver-
g a n i s a t o -
mer van 3 Mei
ben krachten
r in de partij
ggen ter plaat-

dat zwijgen —
een.
echt opmerkt:
hun lidmaat-
zeker, ze heb-
rband met AL
ook krachten
ij-instanties de
ling" van prof.
in punten van
ft, moeten we
st het „terrein“
is dat de logica
het niet. Want
sh" denkt, die
„organisatie“
even kwam, de
kerk beloofd
mocht treden
den en vast te
a partijblad, of
f een leidraad-
of een vrijge-

als we letten
bedoelt hij met
verander-
structuur
en „vernietig-
elingen looche-
Abraham twee
het in conde-
ninhoud van de
sente voor haar
ragen, zooveel
hem gekozen
gelijkt God het
rbond dikwijls
n" en het volk
ukker spreekt
deze zijn toch
het h u w e l i k
n vrouw opge-
k! Zij behooren
uisgezin. Maar
schap dan een
aan komt zegt

DE KERK
t lichaam van
I. Geest, in het
het allernieu-
e „die uit ware
welke God zijn
en zijn ook in
eening is niet
a der gemeente
moeten hebben,
rd konden wor-
s kinderen der
ente groote be-
Petrus, Hand-
opheten en des
opgerigt heeft
enz." 6)

cker, zoo schrij-
s, den weg der
mogelijke kunst-
een standpunt
ereiken kan. In
welke midden in
elke volgens de
ijpt hij naar het
a fataal subjec-
llen zien — ook
dag komt.

stelde van een vakvereniging aan de belijdenis open-
lijk te kort doet, dan wel ze aan de negatieve prijs geeft,
dan handelt zoo'n man „on-organisatorisch": hij komt
in strijd met de geloofsbelijdenis, en de daarbij aan de
organisatie, genaamd „kerk", gedane onvoorwaarde-
lijke belofte.

In dezen tijd heeft men het nog al eens over domi-
nees en professoren, die het onderteekeningformulier
zouden hebben geschonden, en De Strijdende Kerk weet
er alles van (al haalt het blad nooit den tekst duidel-
ijk aan). Men zegt dan: kijk eens, hoe onorganisato-
risch! Het zou ons verblijden, indien genoemd blad,
en alle anderen, die met het onderteekeningformulier
zoo manipuleeren, eens net zoo veel aandacht besteed-
den aan onze klacht over afwijking van de belijdenis
bij dezen en genen, die in partij of school of staat het
woord nemen. De Verkuil's, de zendingmannen van
de synodocratische gemeenschap, waren onorganisato-
risch, toen ze de belijdenis verloochenden. Het is een
droef ding, de „terreinen" te „scheiden", die almaar
op elkander ingrijpen. „Juist kerkmensen moeten
ook in het verenigingsleven serieus zijn", schreef in-
zender. Accoord. Er naast sta: juist als verenigings-
mensen moeten wij bewijzen, dat wij kerkelijk serie-
us waren toen wij de hand legden op de geloofsbelij-
denis. En als het gebeurt, dat een vereniging, die
PUBLIEKE handelingen verricht, propaganda voert,
leertuur op tafel legt, daarin ons leven beschadigt, dan
kunnen kerkmensen genoopt zijn, samen te komen,
hun meening te pellen, daarna in formule te brengen,
en de bedoelde vereniging er aan te herinneren, dat
we allemaal eens elka ar gevonden heb-
ben in de belijdenis en dan ook op
dat punt elka areventueel gaan ver-
liezen; of haar duidelijk maken, dat wij ons van
die belijdenis niet vermogen los
te maken, ook al weten we zeer goed, dat voor elke
vereniging en eigenlijke arbeidsdoel bepaalt, welke
confessioneel vastgelegde beginselen primair, en welke
secundaire plaats hebben in de directe aandacht der
vereniging.

Voorzover dus de kerkelijke belijdenis den prin-
cipleel arbeid eener vereniging raakt, is het een
misdaad, en een satanische verleiding, te verklaren:
in deze vereniging zijn we geen kerk, herinner u wel
dat wij hebben de soevereiniteit in eigen kring, en kom
ons dus in de VEREENIGING niet aan boord met een

DE DOOP.

Wanneer we Drukker's kijk op den doop willen lee-
ren kennen, moeten we beginnen met te luisteren naar
wat hij zegt omtrent de besnijdenis, want hij houdt
sich aan de oude, Gereformeerde opvatting dat deze
twee sacramenten van het genadeverbond „hetzelfde
wezen", „dezelfde betekende zaak en diezelfde gron-
den" hebben.⁷⁾

De besnijdenis nu „een zegel van het genadever-
bond".⁸⁾ Ze „verzegelde aan Abraham de belofte, die
God aan hem gedaan had, aangaande zijn zaad".⁹⁾ In
overeenstemming met zijn constructie van het tweeër-
lei verbond verklaart Drukker, „zoo betekend de be-
snijdenis in opzigt van het genade verbond het gan-
sche borglijden van den Messias als oorzaak van ge-
nade en zaligheid van de uitverkorenen".¹⁰⁾ Over de
betekenis van de besnijdenis in verband met dat
tweede verbond spreekt Drukker niet.

Daar de doop in wezen hetzelfde sacrament is als
de besnijdenis geldt van den doop hetzelfde als van de
besnijdenis werd gezegd.

De doop is „Sacrament in het lichaam der kinde-
ren aan de gemeente gegeven", om aan de gemeente
te verzegelen die belofte, welke God aan de Gemeente
gedaan heeft, aangaande de kinderen der belofte-
nis".¹¹⁾ Hij verzegelt dat de „bekeerde", „uit kracht
van Jezus' dood en opstanding van alle zijne zonden
gewassen is en altijd gewassen zal worden".¹²⁾ Anders
gezegd: de doop verzegelt „aan de Gemeente"
„eene belofte die Hij zekerlijk vervullen wil, t.w. dat Hij
uit kracht van Jezus' dood en opstanding haar zaad van
schuld en zonde wassen wil".¹³⁾ (r) Of nog weer
anders gezegd: „de gemeente ontvangt (in den doop) in
het lichaam van ieder kind een zegel dat God die aan
velen de erfenis reeds heeft uitgedeeld, dezelve aan
alle te zijner tijd zekerlijk zal geven".¹⁴⁾ Men lette op
deze constructie: de doop aan alle kinderen toebe-
dend is slechts een zegel voor de Gemeente welke naar
Drukker's opvatting is: het lichaam der ware bege-
nadigden.

VOOR WIE IS DE DOOP EEN ZEGEL?

Zoals uit het bovenstaande reeds duidelijk werd is
de doop — evenals de besnijdenis — naar Drukker's
opvatting alleen voor de uitverkorenen een zegel.

De besnijdenis — zoo lezen we — was geen sacra-
ment „voor dat kind, dat besneden werd in het bij-
zonder, hetwelk niets wist van hetgeen er gedaan
werd, noch voor eenen onbegnadigden knecht waaruit
het gesproken was en aan wien geene belofte was ge-
daan". Ze was alleen „een Sacrament voor Abraham
aan wien God de belofte gedaan had". Was zoo het
sacrament een sacrament voor Abraham — het was

KERKELIJK stuk als de belijdenis. Wie zoo spreekt,
bedenkt niet meer, dat de professoren de belijdenis
aanvaard hebben in hun vóór-wetenschappelijk be-
staan, ook als grondslag voor mogelijk toekomstigen
wetenschappelijk arbeid; en dat de politieke leiders
en werkers diezelfde geloofsbelijdenis aanvaard heb-
ben in hun vóór-politieke bestaan, ook als grondslag
voor mogelijk toekomstigen politieke arbeid. En als
het dan mis gaat, dan hebben kerkmensen wel de-
gelyk hardop „au" te roepen, wanneer een partij, die
ook hen vroeg mee te strijden den strijd in feite komt
hinderen.

Wij willen een voorbeeld niet achterwege houden.
Als de A.R. partijleiding werkelijk ons in onzen strijd
voor confessionele herbezinning en verdieping ge-
kend had, of met ons wilde rekenen, en als deze leiding
goed den reformatorischen opbouw (inclusief den daar-
toe noodigen critischen arbeid) gevolgd had, dan zou
ze ons niet opgedrongen hebben een „handleiding voor
Antirevolutionaire Jongeren Studieclubs" als prof. mr
I. A. Diepenhorst gaf in zijn „Christelijke Staatskunde"
(Den Haag 1946). Ik zeg niet, dat ze als partijleiding
het eens moet zijn met wat uit onzen hoek geschreven
is. Heeft ze bedenkingen — wat we van andere
zijde hoorden kon ons nimmer overtuigen — misschien
zou het haar gelukt hebben. Maar ik vrees, dat ze niet
weet, op welke punten er nu al jaren lang een strijd
der geesten gaande is. En dat ze volkomen argeloos
een man als prof. mr I. A. Diepenhorst zulk een hand-
leiding liet schrijven. En dat zou dan wel het ergste
zijn. Want dan zou daaruit blijken, dat ze in hetzelfde
tijdsgewricht in staat is, ons met een beroep op de
„organisatorische" gedachte te inviteeren tot mede-
werking aan het tweede miljoenenplan, en tevens, ons
te doen gevoelen, dat zij ideeën laat verbreiden ten
aanzien van den grondslag van het ook van ons ge-
vorderde werk, ideeën, welke rechtstreeks ingaan te-
gen wat wij, niet als ideologie van een ander schrijver
of docent, maar als inhoud der belijdenis hebben laten
gelden.

In ons nummer van 20 Juli en 14 Sept. 1946 heeft
ds D. v. Dijk reeds van prof. Diepenhorst aanhalingen
gegeven, die voor ons bewijzen: deze hoogleeraar kan
onze leider niet zijn. We zeggen niets van zijn bekwaam-
heid, en achten het in abstracto mogelijk, dat hij over
zulk raar slag als „vrijgemaakten" zijn, rustiger
spreken kan, meer op een afstand, dan kerkelijke figu-

toch ook weer niet een sacrament voor Abraham al-
leen! „Wanneer de belofte aan Abraham verzegeld
werd, zoo werd ze daardoor te gelijk aan de kinderen
der belofte verzegeld, vermits het eene belofte was,
welke die kinderen raakte en uit kracht dier verzeg-
eling aan hen zekerlijk vervuld zou worden". „Voor
een kind dat verloren ging konde de besnijdenis geen
Sacrament zijn om aan hetzelfde de belofte te verze-
gelen, dewijl de belofte niet aan dat kind maar aan
Abraham gedaan was, niet met opzigt op elk kind
hoofd voor hoofd maar met opzigt op de uitverkorene
kinderen tot welke dat verworpen kind niet behoor-
de".¹⁵⁾ „Wanneer de kinderen der belofte bekeerd (!)
werden, en in de voetstappen des geloofs van Abraham
traden kregen (!) zij zulk eene betrekking op die be-
snijdenis, dat dezelve nu ook een zegel voor hen in
het bijzonder werd, zonder dat de besnijdenis van na-
tuur veranderde".¹⁶⁾

Met den doop staat het nu precies zoo. „De kinder-
doop is een Sacrament in het lichaam der kinderen een
de gemeente gegeven, om aan de gemeente (= het
lichaam der ware begenadigden) te verzegelen die be-
lofte, welke God aan de Gemeente gedaan heeft, aan-
gaande de kinderen der belofte".¹⁷⁾

Zonder omwegen verklaart Drukker dus, dat de doop
alleen voor de gemeente, d.i. voor de ware be-
genadigden, een sacrament is! Hieruit volgt, zoo-
als vanzelf spreekt, dat men alleen via de kennis om-
trent eigen bekeerd-zijn, het bezitten van geloof
of het uitverkoren-zijn aan de weet kan komen of men
werkelijk het Sacrament ontving. Of neen, eigenlijk is
het nog anders. Door het geloof- worden enz. word t
het teken van den doop pas een werkelijk sacrament,
een echt zegel voor den gedoopte. De echtheid van
het sacrament hangt dus geheel af van de gesteldheid
van den ontvanger.

Op deze manier keert Drukker de geheele heilsorde
Gods om! De Heere wil ons niet via onze geloovigheid
tot het sacrament brengen. Nog veel minder wil Hij
door ons geloof het water tot een sacrament maken!
Neen, Hij wil door het altijd echte, waarachtige sacra-
ment het geloof van de gedoopten versterken. Hij wil
ons met en door het sacrament tot het klare en krach-
tige geloof leiden.

Voor degenen, die niet zoo gelukkig zijn, dat zij
grondig weten dat zij bekeerd zijn en tot het geloof
kwamen heeft de doop nu weinig betekenis. Want hij
is net niet wat hij wezen moet, n.l. een zegel van de
door God Zelf aan ons eenmaal en blijvend gegeven
belofte! Drukker mag dan schrijven, dat toch het nut
van dien „doop" voor „onbegnadigde" kinderen „on-
uitsprekelijk groot"¹⁸⁾ is, feitelijk is wat hij zegt
toch maar heel mager.

Die „onbegnadigden" worden door den doop der
gansche Gemeente aanbevolen om op het zegel dat

ren van leidende importantie. Maar we constateeren
alleen, dat hij vreemd staat tegenover wat wij confes-
sionele winst van den laatsten tijd achten. Dat hij
teruggrijpt naar ideologieën, die schadelijk werken
(gemeene-gratie-concepten, nog wel losgemaakt van
Kuyper's tot voorzichtigheid manende restricties), en
via zijn gemeene-gratie-concept tenslotte in strijd komt
met de belijdenis. Op punten, waarop tenslotte voor
den politieke opbouw alles aankomt.

We weten, dat we over dezen hoogleeraar der V.U.,
en instructeur der A.R. jeugd, slechts spreken als over
een voorbeeld, dat dienen kan ter illustratie bij een
klacht. Prof. Veenhof heeft in zijn rede in het Utrecht-
sche congres hetzelfde gedaan. Maar omdat concreti-
seering in zoo ernstige zaken goed is, en geboden we-
zen kan, willen we een volgende keer daartoe komen.
K. S.

RUDOLPHSTICHTING.

We ontvingen volgende brief ter opneming in ons
blad:

Kampen, 29 April 1947.

Diaconie der Geref. Kerk
(Onderh. art. 31 der K.O.)
te Kampen.

Secr.: G. Leene, Spuistr. 4

Aan den Secr.-penningm. van het Diaconaal Supple-
tiefonds „De Rudolphstichting" werd indertijd voor
de jaren 1946 en 1947 telkens een bedrag groot f 50.—
toegezonden, bedoeld als contributie voor dit fonds.

Hiermede gaf de Diaconie te kennen, dat zij even-
als vóór de Kerkscheuring haar rechten over dit fonds
wilde behouden.

In een vergadering van dit fonds op 3 Juli 1946 te
Amersfoort gehouden (waartoe onder meer ook onze
vrijgemaakte Diaconie niet was uitgenoodigd) heeft
onze afgevaardigde wijlen br D. de Jong Jr de vraag
gesteld of ook de vrijgemaakte Diaconie medezeg-
enschap over dit fonds behielden. Het Bestuur be-
loofde toen op korten termijn te zullen beslissen. Doch
men liet niets van zich hooren en de gezonden contri-
buties beschouwde men als giften, zooals later uit de
gevoerde correspondentie bleek.

Bij ons schrijven van 27 Maart 'j.l. werd er echter

zij in deze kinderen ontvangt ook voor dezelve te
pleiten; zich hun welzijn als haar eigen aan te trek-
ken, en voor hen zorg te dragen".¹⁹⁾ Men vraagt zich
lezende af: waar mag en moet de Gemeente op en vóór
pleiten? De belofte is immers alleen aan de uitver-
korenen gegeven! Moet ze soms hiervoor pleiten, dat
alle gedoopten uitverkorenen mogen worden? Of: dat
de uitverkorenen onder die gedoopten toch vooral echt
zalig mogen worden? Het zoo voorop-zetten van de
verkiezing moet inderdaad alle wáárlíjk pleiten, alle
wáárlíjk geloofsactiviteit verlammen. Is het werke-
lijk een troost als Drukker van de opgroeiende bege-
nadigde doopelingen verklaart, dat zij „schoon zij voor
hun hoofd geen lot noch deel hebben aan het woord
der belofte", zich moeten voorstellen, dat God door
hun doop, „aan de Gemeente verzegeld heeft eene be-
lofte, die Hij zekerlijk vervullen wil, t.w. dat Hij uit
kracht van Jezus' dood en opstanding haar zaad van
schuld en zonde wassen wil"; dat zij mogen denken
dat zij „onder die kinderen (behooren), waaromtrent
die belofte aan de Gemeente gedaan, en verzegeld is"?
Wel neen: ze kunnen als ze in deze fatale fuik zijn
gevangen alleen maar hopen, dat het nog eens blijken
mag dat ze ook uitverkoren zijn! Maar deze hoop is
de hoop van den man die in een loterij speelt en nu
„hoopt" dat op zijn lot de prijs zal vallen!

Hier vinden we een gevangen zitten in de fatale
constructie van de mannen der piëtistisch getinte „na-
dere reformatie", door prof. Driessen eenmaal aldus
geformuleerd: „Zal iemand tegelijk gelooven, dat Jezus'
gerechtigheid alleen voor de uitverkorenen ver-
worven zij en zal hij tegelijk gelooven, dat die hem
geschonken zij, zonder dat hij weet dat hij een uitver-
korene zij?"²⁰⁾

Via de uitverkiezing wil men zich, zoo denkend en
levend, opwerken tot de zekerheid des geloofs, inplaats
van in den weg van het kinderlijk geloof in Gods waar-
achtig gegeven belofte te komen tot de zekerheid en
den troost der verkiezing.

C. V.

¹⁹⁾ p. 7. In dit citaat is het woord: „ontvangen", ver-
anderd in: „ontvangt", wat zonder twijfel hier gelezen
moet worden.

²⁰⁾ Zie: J. C. Kromsigt, Wilhelmus Schortinghuis, Gro-
ningen 1904, p. 84/5. Kromsigt schrijft over de hier be-
doelde opvatting der nadere reformatie: „Men wil het
geestelijk leven zien vóór het gezien worden kan. De ge-
lijkenis van het opschietende zaad, dat groeide, de zaai-
er wist zelfs niet hoe, wil men logenstraffen. Men is zoo
druk met den verborgen raad Gods, dat men niet aan den
geopenbaarden, zoo druk met de wedergeboorte, dat men
niet aan het vertrouwen, zoo druk met de ingestorte
liefde, dat men niet aan Gods liefde in den gekruisten
Heiland toekomt. In de plaats van het Woord greift zich
het bovennatuurlijke levensbeginsel, de alleen fysische
werking te schuiven; en Böhl's beschuldiging krijgt recht:
„Mann kommt aus den physischen Processen nicht
heraus". p. 90/1.

⁷⁾ p. 1. ⁸⁾ p. 3. ⁹⁾ p. 4. ¹⁰⁾ p. 14. ¹¹⁾ p. 6. ¹²⁾ p. 8.
¹³⁾ p. 7. ¹⁴⁾ p. 13.

¹⁵⁾ p. 4/5. ¹⁶⁾ p. 5. ¹⁷⁾ p. 6. ¹⁸⁾ p. 7.